

1.

КАЗУМАРУ

– Видя ли какво се случи?

– Къде е баща ти?

Двама мъже стояха над него, техните тела тъмнееха на фона на вечерното небе. Единият беше чичо му, Садемаса, другият бе Нобуто, който хич не му се нравеше.

– Чухме странен шум – каза Казумару и изобрази с жестове поставяне на камъчета на дъска. – Трак, трак, трак. Татко ми каза да чакам тук.

Мъжете се бяха натъкнали на седемгодишното момче, скрито във високата трева, в отгъпкано петно с форма на полегнал елен. Конете за малко не стъпиха върху него. Когато чичо му го вдигна, се видя, че тревата беше оставила дълбоки резки по бузите му. Сигурно бе стоял тук часове.

– Кой би довел дете на разузнавателна мисия? – тихо запита Нобуто.

– Той не може да се отдели от него.

– Никога не съм виждал толкова обсебен баща.

– Или толкова разглезено дете – отвърна Садемаса. – Ако беше мое...

Тонът им не се хареса на Казумару. Усещаше присмеха им. Не им отвърна нищо, но реши да каже на баща си, когато го види.

– Някаква следа от коня му? – Садемаса се обърна към Нобуто.

По-възрастният мъж погледна към дърветата.

– Следите водят натам.

Малка група стари дървета се бяха вкопчили в склона на вулканичната планина. Някои умираха, а от други вече се бяха превърнали в сухи стволове и дънери. Въздухът миришеше на сярна и от отворите в земята съскаше пара.

Мъжете пристъпиха предпазливо напред, с лъкове в ръце. Казумару ги последва.

– Мястото изглежда като прокълнатото – каза Нобуто.

По-големите дънери бяха кръстосани с тънки, бледи линии. Няколко черни камъка и шепа бели раковини бяха пръснати по земята.

– Тук има кръв! – Нобуто посочи едно опръскано място върху избелял камък. Той коленичи и го докосна с пръст. – Все още е мокра.

Кръвта беше тъмна, почти пурпурна.

– Дали е негова? – прошепна Садемаса.

– Не ми изглежда като човешка – отвърна Нобуто. Той помисли за пръста си. – И не мирише на човешка. – Той избърса ръката си в скалата и се изправи, огледа се наоколо, после изведнъж изкрещя. – Господарю Шигетомо! Къде си?

– Си си си – отвърна ехото от планината и зад ехото се чу друг звук, като на ято птици, удрящи с криле.

Казумару вдигна поглед, докато ятото премина отгоре. Видя, че беше съставено от странно изглеждащи същества, с криле, човки и нокти като на птици, но носеха и дрехи, червени жакети, сини гамаши. Те погледнаха надолу към него, посочиха го и се разсмяха. Единият от тях размаха заплашително меч в едната си ръка и лък в другата.

– Това са неговите оръжия – извика Нобуто. – Това е Амейуми.

– Тогава Шигетомо е мъртъв – каза Садемаса. – Той никога не би предал лъка си жив.

Впоследствие Казумару не беше сигурен какво си спомня и какво е сънувал. Неговият баща и неговата умна, духовита майка често играеха Го в дългите, сковани от сняг зими в Кумаяма. Той бе израснал с тези звуци, тихото потропване на камъчета по дъската и тракането им в дървените чаши. Този ден той и баща му ги чуха заедно. Те се бяха откъснали далеч пред другите. Баща му винаги искаше да е начело, да води, а и черният му кон беше силен и напорист. Той беше подарък от владетеля Кийойори – членовете на тяхното семейство бяха негови васали и именно по негова заповед бяха отишли с конете си толкова далеч на север.

Баща му бе спрял коня си, бе слязъл от седлото и бе свалил и него долу. Конят започна да пасе. Те минаха през високата трева и почти стъпиха върху полегнало едно еленче. Той видя тъмните му очи, деликатната уста и тогава то се изправи на крака и се

отдалечи с подскоци. Знаеше, че другите мъже щяха да го убият, ако бяха тук, но баща му се разсмия и го остави да избяга.

– Не си струва Амейуми да си губи времето с него – каза той. Амейуми беше името на лъка му, семейна реликва, огромен, перфектно балансиран, направен от множество слоеве дърво със сложна спойка.

Те се промъкнаха безшумно и предпазливо към дърветата, откъдето бяха дошли звуците. Казумару почувства сякаш всичко бе една игра – да се промъкват на пръсти през тревата, която бе висока колкото него.

Баща му спря и затаи дъх, и Казумару разбра, че нещо го стресна. Наведе се и го вдигна и в този момент момчето зърна тенгу, играещи Го зад дърветата, с клонести лица, крила и ръце, изкривени като хищни нокти.

Тогава татко му се върна към мястото, на което бе лежало еленчето. Момчето усещаше как бащиното му сърце думка в гърдите.

– Почакай тук – каза и остави сина си в отгъпаната трева от тялото на животинчето. – Бъди като детето на елена. Не мърдай.

– Къде отиваш?

– Отивам да поиграя Го – отвърна той и се засмя отново. – Колко често имаш шанс да играеш Го срещу тенгу?

Казумару не искаше баща му да го прави. Бе чувал истории за тенгу – планински гоблини, много хитри, много жестоки. Но баща му не се боеше от нищо и винаги правеше каквото си иска.

Мъжете откриха тялото на Шигетомо по-късно през този ден. Не позволиха на Казумару да го види, но той бе чул ужасния шепот и си спомни клюновете и ноктите, докато тенгу летяха над главите им. *Те ме видяха*, помисли си той. *Те ме познават*.

Когато се върнаха у дома, Садемаса съобщи, че по-големият му брат е бил убит от диво племе на север, но Казумару знаеше, че без значение кой всъщност го е убил, той бе умрял, защото игра Го с тенгу и загуби.

* * *

Новината за смъртта на Шигетомо потопи в скръб майката на Казумару, скръб толкова дълбока, че всички се бояха, че няма да я преживее. Садемаса я умоляваше да се омъжи за него и да

заеме мястото на брат му, казваше, че ще отгледа Казумару като свой собствен син, дори положи клетва върху свещен талисман с волска глава.

– И двамата ще ми напомнят за него през цялото време – каза тя. – Не, аз ще си отрежа косата и ще стана монахиня, в място, което е възможно най-далече от Кумаяма.

Веднага щом зимата се изниза, тя тръгна с няколко пестеливи думи за сбогом, след като каза на Казумару да се подчинява на чичо си.

Семейството притежаваше малък участък земя, дадено им от владетеля Кийойори, на склона на планината, известна с името Кумаяма. Той се състоеше от стръмни чукари и дълбоки долини, в които не проникваше слънчев лъч, а няколко оризища бяха прорязани от двете страни на реките, които се спускаха от върховете между кипарисови горички, пълни с мечки, вълци, диви кози, елени и глигани, и бамбукови гъсталаци, приотбяващи пдпдъци и фазани. Беше на седем дни път от столицата и на четири дни от укреплението на Мибоши в Минатогура, в другата посока.

Докато годините минаваха, стана очевидно, че Садемаса няма да спази клетвата си. Той все повече привикваше с положението си на владетел на Кумаяма и нямаше никакво желание да се отказва. Властта, заедно с неговото собствено вероломство, разкри жестоката му природа. Той третираше племенника си свиреп, под претекст, че иска да го превърне във воин. Преди да навърши дванайсет години, Казумару осъзна, че всеки ден, в който той е оцелял, носи на чичо му ново разочарование, че не е умрял.

Някои от воините на Садемаса, и особено Наганори, чийто син бе с една година по-голям от Казумару, бяха огорчени от суровото отношение към сина на бившия им господар. Други, като Нобуто, се възхищаваха на Садемаса за безпощадността. Останалите просто свиваха рамене, особено след като Садемаса се ожени и му се родиха деца, и си мислеха, че няма значение, тъй като на Казумаро така или иначе нямаше да му бъде позволено да порасне, камо ли да наследи имението. Повечето от тях се изненадаха, че той оцеля от жестокото си детство и дори се разви доста, защото се упражняваше в маниачено и неуморимо с лъка и разви свръхестествена сила от гнева си. На дванайсет години из-

расна висок и скоро след това можеше да опъва лъка и да стреля с него като възрастен мъж. Но беше плах и боязлив като младо вълче. Единствено синът на Наганори, който бе получил името Нагатомо в церемонията по навършване на пълнолетието си, му беше истински приятел.

Той беше и единственият човек, на когото Казумару каза сбогом, когато през есента, след като бе навлязъл в шестнайсетата си година, неговият чичо обяви, че ще го вземе на лов в планините.

– Ако не се върна, знай, че ме е убил – каза Казумару. – Следващата година навършвам пълнолетие, но той никога няма да ми отстъпи мястото. Прекалено много му хареса да е господар на Кумаяма. Възнамерява да се отърве от мен в гората.

– Поисках да дойда с теб – каза Нагатомо. – Но чичо ти изрично ми забрани.

– Това доказва, че съм прав – отвърна Казумару. – Но дори и да не ме убие, аз няма да се върна. Тук не ми е останало нищо. Имам само бегли спомени от това, което беше преди. Спомням си, че не се страхувах през цялото време, че ме обичаха и ме уважаваха. Понякога мечтаех за това какво би могло да се случи, ако майка ми не бе напуснала, ако баща ми не бе умрял и ако повечето от хората му бяха останали лоялни към мен... но нещата се обърнаха по този начин. Не скърби за мен. Не мога да продължа да живея така. Всеки ден се моля да се спася някак си – и ако единственият начин е чрез смъртта, така да бъде.

КАЗУМАРУ/ШИКАНОКО

Летните бури бяха утихнали и всеки ден ръждата на червените листа слизаше по-надолу от високите върхове. Еленчетата годиначета бяха почти достигнали зрелостта си, но все още следваха майките си през изпъстрената със сенки гора.

В нея живееше един прочут стар елен с величествени разклонени рога и Садемаса отдавна го искаше, но това създание бе хитро и предпазливо, и никога не допускаше да попадне в засада. Това щеше да бъде годината, в която еленът трябваше да се предаде пред Садемаса.

Той взе племенника си, любимия си васал Нобуто и още един мъж. Те вървяха пеша, защото теренът бе прекалено неравен дори за здравите, уверени коне, които пасяха на долните склонове на Кумаяма. Преживяваха като диваци, събираха ядки и дребни плодове, отстрелваха фазани и залагаха капани за зайци и всеки ден навлизаха по-надълбоко в непроходимата гора. От време на време зърваха плячката, но веднага я изгубваха от поглед, и понякога се натъкваха на еленските следи или на кафявите му испражнения в меката почва. Казумару очакваше чичо му да се изнерви, но вместо това Садемаса бе почти приветлив и дори весел, сякаш бе на път да се освободи от товар, който бе носил от дълго време. През нощта мъжете разказваха призрачни истории за тенгу и планински магьосници, и за всевъзможни начини, по които изчезвали млади момчета. Казумару се закле, че няма да се остави да бъде убит заедно с елена. Той не смееше да заспи, но понякога изпадаше в будна дрямка, чуваше тракането на камъчетата на Го и виждаше орловите очи на тенгу, обърнати към него.

Един следобед групата стигна до върха на стръмна канара и еленът застана пред тях, с блестящи рога в лъчите на залязващото слънце. Хълбоците му се бяха схванали от усилията на

изкачването. Мъжете се задъхваха. В един момент всичко замря. Садемаса и Казумару бяха извадили лъковете си. Двамата други мъже стояха с приготвени ножове. Садемаса даде знак на Казумару да заобиколи отляво и опъна лъка си. Казумару тъкмо щеше да опъне своя, виждайки къде трябва да се прицели, право в сърцето. Еленът го погледна, очите му се разшириха от напрежение и страх. После погледът му проблесна и се насочи към Садемаса и Казумару го проследи. В този момент видя, че лъкът на чичо му не е насочен към елена, а към него. Тогава еленът скочи право към момчето в отчаян опит да избяга. Стрелата литна, еленът се блъсна в Казумару и го повлече заедно със себе си с трясък в долината отдолу.

Животното омекоти падането му. Докато лежаха неподвижни, задъхани и преплетени, той почувства лудото думкане на сърцето му под себе си. Посегна към рогата и ги сграбчи, после се изправи, ровейки за ножа си.

Еленът бе ранен, краката му – счупени. Очите му го гледаха немигащи. Казумару се помоли кратко и преряза гърлото му, горещата кръв бликна от него, докато животът му се изплъзваше.

Гъстите храсталаци го криеха от мъжете горе. Той се запита дали желанието на чичо му за рогата може да е толкова голямо, че да го последва долу по скалата, но единственият начин да стигне тук беше да скочи или да падне. Когато тишината се върна, той извлече елена в малка кухня под речния бряг, пълна със сухи листа. Легна долу с мъртвото животно в прегръдките си, утолявайки жаждата си от кръвта му, преживявайки отново момента на канарата. Би било лесно да си каже, че това е инцидент, но му се струваше важно да се изправи срещу истината. Чичо му се бе прицелил в него, но еленът бе поел стрелата. Той бе спасил живота му. И после бе почувствал отново своето собствено падане, удивлението от политането, ръката му, сграбчила лъка, сякаш така щеше да оцелее, твърде млад, за да повярва в собствената си смъртност и все пак, очакваше, макар и с по-малка верооятност, да умре.

През цялата нощ усещаше как край тях кръжат диви животни, привлечени от миризмата на кръвта. Чуваше топуркането на краката им, шумоленето на листата. Небето пламтеше от звезди, Небесната река, изливаща светлина.

Призори еленът вече бе истинал. Той го премести на сечището и се захвана да го дере, като внимателно отрязва черепа и рогата, съжалявайки за начина, по който животът го бе напуснал толкова бързо, искаше му се да може да го съживи и през цялото време бе изпълнен с благодарност към него.

Той намери няколко кремъка и прекара сутринта в чистене на кожата. Слънцето се издигна над долината и няколко часа бе доста горещо. В ранния следобед отрязва няколко ивици месо от бутото, достатъчно тънки, за да могат да изсъхнат бързо, и ги наниза на пръчка, отсечена от един дъб, като постави листа между тях. Остави трупа на животното на лисиците и вълците и тръгна на север.

Вървеше предимно през нощта; луната растеше и се закръгляше, и с нея дойде и първият скреж. Спеше за кратко, по средата на деня, след като омекотеше кожата на елена с вода или със собствената си урина и я простреше да съхне. Не се мяркаше жив човек, но на третия ден усети, че един звяр го следи. Чуваше тупкането и шума от стъпките му и виждаше зеления блясък на очите му. Няколко пъти поставяше стрела на тетивата, но точно тогава очите изчезваха и той не успяваше да стреля. А не искаше да губи нито една стрела на халос.

Изглежда животното сякаш го водеше или пък, както тревожно си мислеше, го насочваше като овчар. Понякога смяташе, че е изчезнало, но с падането на нощта винаги се връщаше. След като веднъж го видя в цял ръст, разбра, по размера и цвета, че е вълк, привлечен от еленовата кожа и месото. Той и чичо му бяха преследвали елена до точката на пълното изтощение и сега вълкът правеше същото с него. Преследваше го и го вкарваше все по-навътре и по-навътре в гората и когато се изтощеше напълно и отслабнеше от глад, щеше да скочи към гърлото му. Опита се да го надхитри, преструвайки се на заспал, после се надигаше безшумно, сменяше посоката, но вълкът сякаш се досещаше за намеренията му дори преди него. Виждаше зелените очи да блещукат на пътя му.

Една сутрин на зазоряване спря до един поток, който течеше през планинско сечище от извор някъде далеч нагоре в планината. Бе изял и последното парче сушено месо преди един ден. Имаше пътека, която се промъкваше през тревата, и до водата

имаше следи от копита. Той видя, че тук са идвали да пият вода най-различни животни: елени, лисици, вълци. Утоли собствената си жажда предпазливо, гълтайки бързо от шепите си. После се скри в наветрената страна, с извадена стрела.

Сигурно бе задрямал, защото внезапно движение го събуди. Помисли си, че сънува. Появиха се две животни, вървяха редом, предпазливо, с глави, обърнати една към друга. Носеха нещо между муцуните си. Движеха се странно, сякаш не бяха съвсем живи. Главите им представляваха лакирани черепа, зъбите им бяха остри и блестящи, а очите – ярки късчета от лазурит. Кожата им не покриваше плът, а изглеждаше натъпкана със слама и вейки. Той долови миризмата им, на пушек и разложение; стомахът му се надигна и червата му се сгърчиха.

Като дойдоха по-близо, видя че предметът, който носят в муцуните си, е делва за вода с две дръжки. Застанаха до вира и потопиха делвата в потока. Когато се напълни, се обърнаха и тръгнаха обратно по пътеката, като се клатушкаха и разливаха водата, докато вървяха.

Казумару ги последва, сякаш насън, без да си задава никакви въпроси, без съмнения, но не и без страх. Чуваше тупкането на кръвта в главата и в гърдите си. Знаеше, че приближава леговището на планински магьосник, точно такава, каквото хората на чичо му го бяха описали. Искаше му се до избяга, но бе гласкан напред не само от собственото си любопитство, а и от глада, а също и от вълка, който сега открито пристъпваше подире му.

Мина край една скала, която приличаше на мечка, и след това покрай един дънер с два нащърбени клона, като заешки уши. Видя една малка колиба, която се бе подслонила под една пауловния. Като приближи до нея, формите ѝ станаха по-живи и ясно очертани: статуи, издялани от дърво и камък, някои със същите черепа от японски лак, някои обвити в кожи и украсени с рога; бухали, орли и жерави с пера, прилепи с кожени крила.

Покривът на колибата беше направен от тръстика с кости, стените бяха покрити с кожа. Силна миризма на урина се разнасяше от кофа до вратата. Сякаш половината от ума му говореше: „Той сигурно я използва за дъбене на кожата“, точно както Казумару със собствената си урина беше омекотявал еленската кожа. Две малки лисичета ръмжаха и се зъбеха едно срещу друго

над мъртъв заек. Двете зверчета, които Казумару бе последвал, спряха пред колибата и заскимтяха. След няколко секунди се появи магьосникът. Той взе делвата от муцуните им и им помахаше да седнат, сякаш бяха кучета. Кожата му беше загоряла, кафеникава, като на животно, косата дълга, брадата редица, но и двете бяха тъмночерни, без следа от посивяване. Изглеждаше едновременно и стар, и млад. Движенията му бяха също тъй чевръсти сръчни и лишени от мисъл, като на животните, но гласът му, когато се обърна към Казумару, беше човешки.

– Добре дошъл у дома. Е, ти се върна при Шисоку?

– Бил ли съм тук преди? – попита Казумару. Зад него вълкът зави.

– В този живот или в някой друг.

Може би наистина беше така. Кой знае къде пътува душата, докато тялото спи? Вероятно в сънищата имаше странно познание.

– Донесе ли лопатките? – рязко попита мъжът, наречен Шисоку.

– Не, аз... – започна Казумару, но магьосникът го прекъсна.

– Няма значение. Без съмнение, те ще се появят един ден. Дай ми рогата. Все още имаме време.

– Време за какво?

– За да те направим Детето на елена. Затова си дошъл.

– Какво означава това?

– Твоят живот не е твой. Ти ще умреш в един живот и ще се преродиш в друг, за да станеш това, за което си предназначен.

В този момент той се обърна и се опита да избяга, но магьосникът заговори на език, който не разбираше, после каза:

– Ти ще останеш!

И думите бяха като решетки, издигащи се около него. Той почувства кокалести ръце да сграбчват китките му, макар магьосникът да се намираще далеч от него. Шисоку пристъпи бавно назад и Казумару бе издърпан вътре в хижата.

* * *

Не беше сигурен дали е в жилище, работилница или храм. Усещаше се миризма на японски лак, камфор и тамян, която не можеше съвсем да замаскира вонята на мъртвите животни. В

огнището пламтеше огън под желязна тенджерка, в която вреше неразпознаваема настойка. Резбарски инструменти, длета и четки лежаха на почерняла от пушек пейка. Подът бе от отгъпкана пръст, но в единия край, пред нещо като олтар, имаше черги и възглавници, пръснати около искрящи лампи и свещи. Изваяни фигури на божества, всички с лакирани и боядисани лица, стояха върху и около олтара, а на стената висяха множество маски и глави на животни, ведно с кожата. Видя поне два човешки черепа. Осъзна, че е пристигнал на едно от онези места, където световите се смесват и преплитат, като мястото, което бе обсебвало детските му сънища, където баща му срещна тенгу. Затрепери, но нямаше изход. Отвън колибата бе обградена от животни, истински и фалшиви. Вътре беше магьосникът.

Без да разбере как се е случило, той се озова легнал пред олтара, гол, покрит само с еленовата кожа. Погледна към Шисоку със същите очи като на елена пред погледа на смъртта – разширени и примирени. Шисоку му даде пиетие от гъби и борови иглички, смесено с лак, циновър, което обикновено би убило нормален човек, но то само потопи Казумару в дълбок транс. Времето спря.

Казумару гледаше как той взе рогата и черепа с форма на полумесец, и започна да създава маска, напявайки заклинания, докато работеше – някаква мистериозна сутра, която момчето не бе чувало преди. Отвън животните се вълнуваха и викаха. Стори му се, че жена легна до него. Той се изпълни със страх, защото никога не бе правил любов и избягваше съблазнителните погледи на слугините в Кумаяма, подозрителен към всичко, което те му предлагаша, опасявайки се от начините, по които хората можеха да се нараняват едни други. Но тя го накара да я прегърне, и то много пъти, през тази нощ и през следващите, и неговите викове се смесваха с тези на животните. Той знаеше, че тялото му, силата му, мъжествеността му се използват за цели, които не разбираше, срещу неговата воля. И все пак, неговата похот се надигаше, за да отвърне на нейната.

През деня лежеше неспособен да помръдне и наблюдаваше как Шисоку боядисва маската, полагайки последователно слоеве от лак и от червено-белите секрети, изхвърляни от любовниците. Той сушеше всеки слой, като го прекарваше през дима на тамяна, всеки път напявайки различно заклинание. Направи на маската

устни и език от сурова кожа, боядиса ги с цинобър, изрязва дупки за очи и ги обгради с черни клепки от женската коса. После започна да полира рогата, докато не заблестяха като обсидиан. Луната растеше, изпълни се, после изтъня и се стопи. Когато следващия път порасна наполовина, маската беше завършена.

Шисоку я нагласи на лицето на Казумару. Тя прилепна към чертите му като ръкавица. Почувства как през него се надига силата на елена и цялата древна мъдрост на гората. Жената дойде при него за последен път. Виковете му отекваха като на елен наесен. Тя го прегръщаше нежно и му прошепна: „Сега името ти е Шиканоко, Детето на Елена“. Далечен спомен се появи – малкото еленче, гласът на баща му – и той разбра, че никога няма да приеме друго име. После потъна в дълбок сън. Когато се събуди, отново беше облечен, жената бе изчезнала, а маската на елена бе прибрана в седемслойна брокатна торба на олтара. Изглеждаше невъзможно да се побере в чанта с такъв размер, но това беше още една страна от магиите, които Шисоку ѝ бе направил.

* * *

Шисоку практикуваше някаква импровизирана магия, действаше както му дойде. Той правеше неопределен жест към огъня, който пламваше седем пъти от десет, но другите три се цупеше в неподчинение. Живите лисици и вълци се появяваха понякога, когато ги призоваваше, но доста често си живееха своя див живот, сякаш магьосникът не бе сред тях. Понякога изкуствените животни правеха това, което се очакваше от тях, носеха вода в делвата, събираха дърва за огън, но глинените черепи на ръба на водата подсказваха колко много пъти са се проваляли. Шиканоко сам събираше дърва за огрев и докато зимата се изнизваше, ходеше на лов, за да храни и себе си, и магьосника. Направи си нови стрели и ги снабди с орлови пера, и макар да забелязваше и да преследваше много елени, никога не уби отново нито един.

Шисоку ядеше съвсем малко и прекарваше дните си в дране и скубане, в запазване на кожи и пера с камфор и седефче, вареше черепи и кости, за да махне и най-малката частица месо. После старателно възстановяваше мъртвото животно, сякаш беше някакъв дух-създател, тъпчеше кожата с глина и слама, правеше конструкции от бамбук и върви, за да държи скелета ведно. Съз-

данията му стояха в редици под стрехите и снегът ги бръснеше. През многото зимни седмици мразът ги предпазваше, но когато дойде пролетта, с нея се върнаха и насекомите и буболечките. От яйцата се излюпваха ларви и червеи, и повечето от налазената гъмжаща маса трябваше да бъде изгорена. Едно или две оцеляха, с късмет, с умения или с магия, оживяха и се присъединиха към колекцията на Шисоку.

Снегът високо в планините се топеше, потокът преливаше и стигна почти до вратата на колибата. След като се оттегли, сечището се покри с трева и диви цветя. Всяка нощ Шисоку поставяше маската на лицето на Шиканоко и го учеше на движенията на еленовия танц.

– Този танц отключва тайните на гората и освобождава нейните благословии. Той е могъща връзка между трите свята – на животни, на хора и на духове. Когато усвоиш танца, ще можеш да придобиваш познание чрез маската. Ще узнаваш за всички събития в света, ще виждаш бъдещето насън и всички твои желания ще бъдат изпълнявани.

Движенията събудиха в него нещо, за което копнееше, но и от което се страхуваше, ала той си мислеше, че този танц вероятно е ненадежден, както всички магии на Шисоку, и само отчасти вярваше в него.

* * *

Точно след пълнолунието на равноденствието една банда от десетина конници дойде на сечището.

– Това е Кралят на планината, Акузенджи – каза Шисоку, но изобщо не изглеждаше разтревожен.

За всеки случай, Шиканоко взе лъка си. Беше сигурен, че жената, която яздеше с тях, е тази, която бе с него при неговото посвещаване и при създаването на маската, но тя не даде никакъв знак да го е познала. Изпитваше силно любопитство към нея и присъствието ѝ го накара да изпита внезапен срам. Искеше да ѝ зададе стотици въпроси, но не можа да намери думи за нито един.

Акузенджи скочи от коня и добави струйка урина в кофата на Шисоку.

– Моят принос към твоето дело. Сигурен съм, че има магически свойства.

Той беше едър, вулгарен и набит мъж със сплъстена коса и брада. Носеше опърпана ризница от кожени плочки, свързани с избелели зелени върви, и огромен меч – и мечът, и ризницата изглеждаха така, сякаш са били откраднати от някой нападнат от засада воин.

– Дойдох да проверя дали пазиш съкровището, което ти поверих – каза той на Шисоку.

– Поставих го под заключващо заклинание – отвърна Шисоку.

– Да го отключи ли за теб?

– Все още не. Бизнесът върви добре и нямам нужда от него. Но бих искал да му хвърля един поглед.

Шисоку се поклони по своя безцеремонен начин и му махна да влезе в хижата. Той последва Акузенджи вътре, докато другите слязоха от конете, уринираха поред в кофата и налякаха до огъня. След малко Акузенджи излезе с доволна усмивка на лицето си и тръгна бавно към Шиканоко.

– Ти пък кой си?

– Аз бях Кумаяма но Казумару, но сега съм Шиканоко.

– Момчето, което падна от планината миналата година? Всички вярват, че си мъртъв.

– Дойдох тук и магьосникът се погрижи за мен.

– Наистина ли? – Хитрите черни очи на Акузенджи зърнаха лъка и оперените стрели. – Не предполагам, че чичо ти ще плати откуп за теб, нали?

– Той по-скоро ще иска да плати за потвърждението на моята смърт – каза Шиканоко и в същия миг си даде сметка, че вероятно бе подканил Краля на планината да го убие.

– Ами Владетелят Кийойори? Той е вашият сюзерен, вие сте негови васали, нали? Той няма ли да плати нещичко за теб?

– Не мисля – отвърна Шиканоко. – Каква полза ще има той от мен?

– Залогът има много ползи, но само ако е жив – каза жената.

Беше тя – разпозна гласа ѝ. Това разпали и страх и гняв у него, заради начина, по който тя и Шисоку го бяха използвали, но почувства и тръпката на копнежа, за тази дълбока интимност, когато техните тела се съединяваха като едно и създаваха красота и магия.

Акузенджи се намръщи и се почеса по главата, оглеждайки Шиканоко с пронизващ поглед.

– На колко години си? – попита го той.

– Навърших шестнайсет през новата година.

– Можеш ли да използваш този лък?

– Мога, но няма да убивам елени.

– Но можеш да убиваш мъже, нали?

– Нямам нищо против да убивам мъже – отвърна той.

– Тогава аз ще вържа косата ти на кок, ти ще се закълнеш във вяръност към мен и ще дойдеш с нас.

Шиканоко потърси очите на Шисоку. Трябваше ли да отиде или да остане? Магьосникът не отвърна на погледа му.

Това не беше церемонията по въстъпване в пълнолетие, която бе очаквал: мислеше си, че ще коленичи пред владетеля на Куромори, Кийойори, в присъствието на чичо си и всички техни воители. Вместо това тя се състоя на пролетното сечище, с пушек от дърва в очите му, груб господар, който го взе на служба, сред полуживи и мъртви животни. Когато приключи, той постави няколко стрели в колчана, върза другите на снопче и взе лъка си. Шисоку влезе в колибата, после излезе със седемслойната торба с маската и я подаде на Шиканоко.

Жената свали от единия от конете торби с жито, ориз, просо и бобена паста и ги внесе в хижата. Мъжете събираха всякакви използвани кожи и пера. Акузенджи погледна седемслойната торба.

– Какво е това?

Шисоку не му даде никакъв отговор.

– Покажи ми! – настоя Акузенджи и след моментна пауза, Шиканоко извади маската от торбата и я вдигна.

Акузенджи отстъпи назад, смълчан и ядосан. Когато му се върна дар словото, каза:

– Това е нещо, което винаги съм искал от теб. Кога ще го получа? С години те умолявам. Искам божествен пророчески череп, за да бъде мой оракул и да ми казва всички неща. Ти знаеш тайни техники и ритуали, защо продължаваш да ми отказваш?

– Не аз съм този, който ти отказва – промърмори магьосникът, но Акузенджи се беше разпалил така, че не можеше да бъде спрян.

– Донесох ти толкова много черепи. Със сигурност никой не ти е донесъл повече. Какъв череп ти донесе това момче?

Защо го предпочиташ и се отнасяш с такава благосклонност към него?

– Той дойде в правилния момент – каза Шисоку. – Съжалявам.

– И кога е правилният момент?

– Тогава, когато моментът е правилен. Черепите, които ми носиш, не стават – на тъпи селяни и отявлени престъпници, или на воители, пропити с кръв. Донеси ми череп на мъдър мъж или на хитър свещеник, на аскет или на велик крал.

– Това ли ти донесе момчето? – Акузенджи не можеше за повярва. – Как така?

– Той е Шиканоко, Детето на елена. Това, което донесе, беше само за него.

Акузенджи изду долната си устна и присви очи.

– А какво ще кажеш за черепа на Кийойори? Ако ти донесе него?

– Кийойори несъмнено е велик мъж – отвърна Шисоку. – Но той няма да те остави да му вземеш главата.

Жената заговори отново.

– Черепът на Кийойори не е за теб, Акузенджи. Ако се опиташ да го вземеш, ще загубиш своя.

Тя и Шисоку размениха бегъл поглед, мимолетна усмивка, от която Шиканоко потрепери, сякаш бе зърнал тайните светове, в които те се движеха, светове, от които сега и той бе част. Той коленичи с признателност пред магьосника, който се усмихна и го отблъсна лекичко.

Шиканоко погледна назад, докато се отдалечаваха на конете. Един от вълците бе доближил колибата и магьосникът стоеше там, с ръка на главата му.

Ездачът до него се разсмя.

– Старият Четирикращко! Научи ли някакви полезни трикове от него? – Той размаха четири пръста в лицето на Шиканоко. – Превърна ли и теб в четирикращко?

Внезапно блесна светкавица, последвана от гръмовен трясък. Един бор на пътя им се разцепи и запуши. Конете се вдигнаха на задните си крака, скочиха настрани и за малко да хвърлят ездачите си от седлата.

– Увери се, че си достатъчно далече, преди да говориш лошо за магьосника – тихо каза жената.

Мъжът изглеждаше усмирен и Шиканоко бе доволен, че магьосницата поне веднъж бе дала резултат. Той яздеше зад жената, знаейки, че наистина я бе прегръщал много пъти, че заедно двамата бяха направили маската, но в същото време не разбираше как това е било възможно. Как можеше тя да пътува така нощ след нощ? И тя ли имаше магически сили, или бе лежал с жена-дух, призована от Шисоку? С демон ли беше спал?